

Sygn. akt I CSK 100/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Z. S.
przeciwko P. w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.640 (dwa tysiące sześćset czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), którą wywodził z nierozpoznania przez Sąd II instancji wszystkich zarzutów apelacji dotyczących błędnej wykładni: 1) art. 23 k.c. w związku z pominięciem przez Sąd I instancji, „iż działanie pozwanego naruszyło także dobra osobiste w postaci prawa do nauki, godności osobistej oraz zaufania do pozwanego będącego polskim związkiem sportowym pełniącym powierzona mu przez Ministra Sportu i Ministra Edukacji Narodowej funkcję władzy publicznej polegającą na organizacji współzawodnictwa sportowego młodzieży”, 2) art. 24 k.c. w związku z przyjęciem, „iż działanie pozwanego dotyczące zmiany terminu [...] nie było działaniem bezprawnym, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sąd, że naruszone przez pozwanego dobra osobiste powoda nie podlegają ochronie”, 3) art. 233 § 1 w związku z art. 227 k.p.c. „poprzez przekroczenie zakresu swobodnej oceny dowodów i zaniechanie wszechstronnego rozważenia całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez: a) zignorowanie przez Sąd I instancji istniejących w zgromadzonym materiale dowodowym sprzeczności w tym w zeznaniach pozwanego, w szczególności poprzez nieustalenie, że twierdzenia i argumenty pozwanego prezentowane przed wytoczeniem powództwa różnią się

od twierdzeń i argumentów prezentowanych przez pozwanego podczas procesu; b) uznanie przez Sąd I instancji za wiarygodne zeznań przesłuchanego w charakterze strony pozwanej J. K., podczas gdy z materiału dowodowego można wysnuć wniosek odmienny; c) zignorowanie przez Sąd I instancji sprzeczności w materiale dowodowym i zeznaniach świadka J. W.; d) uznanie przez Sąd I instancji skutków, jakie zmiana terminu [...] wywołała w czerwcu 2013 r. jako argument uzasadniający w marcu 2013 r. decyzję o zmianie [...], a więc pomylenie skutków z przyczyną".

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna powoda była oczywiście uzasadniona w znaczeniu przytoczonym wyżej.

Większość zarzutów sformułowanych przez powoda odnosi się do ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia przez Sądy obu instancji lub prowadzącej do nich oceny dowodów, gdy tymczasem tego rodzaju zarzuty nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej jest związany ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti* przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Formułując zarzuty w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia skarżący nie wziął pod uwagę, że dobra osobiste w rozumieniu art. 23 k.c. nie są kategorią tożsamą z rozmaitymi publicznymi prawami podmiotowymi, nawet takimi, które daje się wywieść z Konstytucji RP, ani tym bardziej z prawami i roszczeniami o charakterze prywatnym. Domniemane czy nawet rzeczywiste naruszenie każdego „prawa do...”, obojętne w relacji do jakiego podmiotu miałyby przysługiwać powołującemu się na nie, wcale nie jest równoznaczne z naruszeniem dobra osobistego (por. wyroki Sądu Najwyższego z 6 maja 2010 r., II CSK 640/09,

OSNC- ZD 2011, nr 1, poz. 4, z 24 marca 2011 r., I CSK 372/10, OSNC-ZD 2012, nr 1, poz. 21, z 7 grudnia 2011 r., II CSK 160/11, OSNC 2012, nr 6, poz. 75).

Niezależnie od ocen prawnych Sądów obu instancji, do których nawiązuje skarżący, już powyższa okoliczność byłaby wystarczająca do odmowy przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania. Za odmową jej przyjęcia do rozpoznania przemawia jednak i to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jest też przekonującego wyводу, który by podważał zaprezentowaną przez Sąd II instancji wykładnię art. 361 § 1 k.c. w odniesieniu do ustalonych okoliczności, podczas gdy właśnie ona zadecydowała o wyniku postępowania w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 5 i 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1804), orzeczono jak w postanowieniu.